

JOSÉ VRIENS

Tegenwind

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Is het echt nodig dat ik hier blijf?’ De man keek met een verveelde blik om zich heen. ‘Zo’n achtergebleven gebied waar niets te beleven valt.’

Melanie zette het dienblad op de zojuist vrijgekomen tafel en verzamelde de gebruikte kopjes en bordjes. Met een half oor luisterde ze naar het gesprek aan het andere tafeltje zonder dat echt tot haar doordrong waarover het ging.

De vrouw – mantelpakje, lange gemani-cuurde nagels, een kapsel waaraan geen haartje verkeerd leek te zitten, en een flinke laag make-up op haar gezicht, wat deed vermoeden dat ze daaronder een slechte huid moest hebben – gaf haar tafelgenoot met een pinnige stem een weerwoord. ‘Ja, Paul, dat is nodig! Zo kun je niet doorgaan. Als ik nu niet ingrijp is het over niet al te lange tijd gedaan met advocatenkantoor Ten Brink.’

‘Wat moet ik hier doen dan? Er valt hier

niets te beleven. Binnen het uur verveel ik me dood. Geen theater; geen noemenswaardige restaurants in de buurt; de eerstvolgende stad ligt kilometers hier vandaan.'

'Precies, je gaat dan ook helemaal niets doen. Gewoon genieten is de opdracht. Ga wat wandelen, huur een fiets. Ga lekker op het strand hangen, ga zwemmen, of voor mijn part kitesurfen.'

'Ha! Zie je mij al onder zo'n grote vlieger hangen. Dank je feestelijk. En dan te pletter vallen zeker.'

'Dan ga je wandelen, ruimte genoeg.'

'Gisella, ik begrijp best dat je bezorgd om me bent, maar er is niets met mij aan de hand. Dat akkefietje eergisteren was me even ontschoten, dat is alles.'

'Dat akkefietje kost ons anders wel een kwart miljoen,' beet Gisella hem toe. 'Het stond nota bene in je agenda. Corinne heeft je 's morgens nog gezegd dat je een afspraak had en toch vergeet jij te gaan. Dat is voor mij een overduidelijk teken dat je rust nodig hebt.'

'Goedemiddag, meneer, mevrouw. Wilt u iets gebruiken?' Melanie maakte snel gebruik van de adempauze die Gisella noodgedwongen moest nemen.

Pauls blik verhelderde zich. De boze trek gleed haast onmiddellijk van zijn gezicht en een glimlach krulde zijn mondhoeken. 'Goedemiddag,' zei hij nadrukkelijk. 'Kun je ons iets aanbevelen?'

'Natuurlijk, wilt u alleen iets drinken of er ook iets bij eten? We hebben een overheerlijke perenvlaai, vers gebakken door onze kok. U kunt ook iets kiezen van de kleine kaart als u meer trek hebt.'

Gisella had de verandering op het gezicht van haar partner kennelijk ook bemerkt en draaide zich nieuwsgierig om naar Melanie. 'Koffie graag, met zoetjes en magere melk.' Ze liet haar blik keurend over Melanie gaan en besloot, gezien de snelheid waarmee ze zich weer omdraaide, dat de serveerster geen gevaar was.

'Ik wil graag die perenvlaai proeven, met slagroom als het kan. En koffie lijkt me heerlijk,' gaf Paul zijn bestelling op.

De indringende blik waarmee hij haar aankeek was voor Melanie voldoende om hem in de categorie flirtende gasten te plaatsen. 'Dat kan, meneer. Daar ga ik voor zorgen.' Ze draaide zich om, pakte het volle dienblad weer op en ging terug naar binnen. Daar

moesten haar ogen even wennen aan de overgang van het felle zonlicht naar het schemerige restaurant.

‘Zitten er nog veel gasten op het terras, Melanie?’ wilde Lotte van de Velde weten.

‘Vier tafels, in totaal veertien mensen.’

‘Red jij het nog alleen? O, en wil je alsjeblieft wat langer blijven vandaag? Silvia belde net dat ze de trein heeft gemist en dat ze uiterlijk om zes uur hier zal zijn. En Miriam krijg ik niet te pakken. Zij komt ook pas om zes uur hierheen. Please.’ Haar bazin keek haar smekend aan.

Melanie begon de bestelling klaar te maken. Tot zes uur blijven werken, daar zat ze niet op te wachten, peinsde ze. Dat betekende dat ze tussendoor niet naar huis kon om voor eten te zorgen voor Jannick, zoals ze normaal wel deed. Als het werk het toeliet was ze twee uurtjes vrij, van vier tot zes, zodat ze tenminste thuis was om samen met Jannick te kunnen eten. Als het niet te druk was in het restaurant nam Lotte de honneurs in haar eentje waar.

Ze vond het toch al vervelend dat ze haar jongere broer op zaterdag alleen moest laten. Ook al wist ze best dat de zestienjarige tiener

niet op haar aandacht en controle zat te wachten.

Opa en oma waren een dagje weg, anders had ze hun wel even kunnen bellen om te vragen Jannick op te vangen; al had die jongen nergens een grotere hekel aan dan dat zij opvang voor hem regelde. Hij kon best op zichzelf passen en overdag en 's avonds alleen zijn, meende hij zelf. Dat mocht hij dan vinden, zolang ze verontrustende signalen uit de omgeving kreeg dat haar broertje wel heel veel met Bart Jongenelen optrok, hield ze hem liever wat beter in het oog.

Bart Jongenelen was slecht nieuws. Een jongen die al een paar keer met de politie in aanraking was geweest, maar die tot nu toe steeds weg was gekomen met een waarschuwing omdat er geen bewijzen tegen hem waren.

'Perenvlaai, vers uit de oven.' De stem van Jorit van de Velde haalde haar uit haar overpeinzingen. De kok van hotel-restaurant Het Veldhuis, waar hij en zijn vrouw Lotte de scepter zwaaiden, hield de heerlijk geurende vlaai onder haar neus.

'Melanie? Blijf je tot Silvia er is?' herhaalde Lotte haar vraag.

‘O, ja natuurlijk, er zit niets anders op.’ Ze kon Lotte niet in haar eentje de boel laten draaien. Straks liepen de gasten voor het restaurant weer binnen en nu Silvia er nog niet was, moest Lotte haar man helpen in de keuken. Ook zij kon niet op twee plaatsen tegelijk zijn. ‘Ik bel straks wel even naar Jannick.’

‘Laat hem hier maar een hapje komen eten,’ stelde Jorit voor.

‘Weet je het zeker?’ weifelde Melanie. Als Bart erbij was zou die vast ook willen blijven.

‘Welja, je broer moet toch eten. Hij zal vast op het strand rondhangen met dit mooie weer,’ meende Jorit.

‘Ongetwijfeld.’ Melanie schoof een punt van de overheerlijk ruikende perenvlaai op een bord en spoot er een toef slagroom op. Met de bestellingen op een dienblad liep ze weer naar buiten. Handig serveerde ze de drankjes uit en ze kwam zo weer bij het tafeltje terecht waaraan Paul zat.

Een aantrekkelijke man om te zien, zonder meer. Zijn licht gebruinde huid, het donkere, keurig gekapte, iets krullende haar, en zijn sportieve, bedrieglijk eenvoudig ogende outfit, die vast een paar honderd euro had gekost, droegen bij aan de succesvolle uitstraling van

de man. Een yup, constateerde Melanie, mede door het verhaal dat ze van die vrouw had opgevangen. Advocatenkantoor Ten Brink. Zou hij daar de eigenaar van zijn? Een yup met een burn-out, als ze die vrouw zo hoorde praten, die kapitale fouten maakte. Een kwart miljoen, dat had zij niet alle dagen op haar bankrekening staan.

‘Weet je wel zeker dat je hier een kamer kunt krijgen?’ ving ze net de laatste woorden van Paul op.

‘Dat lijkt me wel, het is toch een hotel-restaurant. Meisje,’ Gisella sprak haar op een bekakte toon aan, ‘kun je mij vertellen of er nog kamers vrij zijn. Hier in dit... hotel?’

‘Dat denk ik wel, mevrouw, het seizoen is nog niet echt begonnen. Zal ik eens informeren voor u?’

‘Graag, meneer wil een eenpersoonskamer.’

Melanie knikte gedienschtig, zette de vlaai voor Paul neer en ving de intense blik op waarmee hij haar aankeek. Ondanks haar voornemen zich nooit in de war te laten brengen door een gast, voelde ze dat haar wangen rood kleurden. Gehaast maakte ze zich uit de voeten, het wenken van een gast, een paar ta-

feltjes verder, negerend.

In het koele restaurant bleef ze een paar tellen staan om diep adem te halen. Vervelende vent. Nu had hij vast het idee dat hij succes had bij haar. Het tegendeel was waar. Ze had een hekel aan mannen die meenden dat ze onweerstaanbaar waren. Toegeven, hij zag er een heel stuk beter uit dan de meeste kerels die zoiets eerder bij haar hadden geprobeerd, toch had hij geen schijn van kans.

Met het bonnetje voor tafel 8 in haar handen, dat zij wilden afrekenen had ze echt wel begrepen, ging ze terug naar buiten. Tijdens het zoeken naar wisselgeld informeerde ze bij Lotte of er inderdaad nog een kamer vrij was. Melanie wist ongeveer wel hoeveel gasten in het hotel logeerden, maar het kon altijd gebeuren dat er tussentijds gereserveerd was bij Lotte.

‘De eenpersoonskamer is voor morgen al besproken, dat gaat niet lukken,’ wist Lotte. ‘Kamer 6 is vanochtend vrijgekomen en ook al schoongemaakt. Die kan hij wel nemen. Voor hoelang is het?’

‘Geen idee, dat vraag ik wel even. Hoelang is die kamer vrij?’

‘Twee weken, daarna heb ik er een echt-

paar in geboekt. Ze kunnen de kamer bekijken als ze willen. Je moet er alleen nog schone handdoeken neerleggen.'

'Doe ik.' Melanie ging weer naar buiten, gaf het wisselgeld en ging weer naar het tafeltje waaraan Paul haar verwachtingsvol aan zat te kijken. 'We hebben nog een kamer vrij. Het is wel een tweepersoonskamer als u dat niet bezwaarlijk vindt. Ik kan hem aan u laten zien als u wilt.'

'Graag,' antwoordde hij gretig, de verbaasde blik op het gezicht van Gisella negerend. 'Het lijkt me heerlijk om hier helemaal tot rust te komen. Zal dat lukken, denk je?'

'Vast wel, meneer, de vakanties zijn nog niet begonnen zodat het door de week een stuk rustiger op het strand en in de omgeving is dan nu in het weekend.' Ze vond de plotse linge omslag van de man wel treffend. Als hij maar niet dacht dat zij bij de omgeving hoorde, daar paste ze voor. Met dergelijke gasten wist ze over het algemeen wel raad.

Melanie wreef over haar pijnlijke voeten. Ze zat op het krukje in de keuken en had haar schort al in de wasmand gegooid. Ze was klaar om naar huis te gaan. Halftien, zag ze op de